

Mirjana Miljković

BUDNICA ZA LETAČE

Uzletite, letači,
zamah snažnih krila
uzlet je i misli smjelih.
Oštrovido nek' vam se oko
suncem hrani.

Nije za vas memla,
ni tmina,
ni kal.

Poletite, letači,
u rasponu širokih krila
prostraniji biva i vaš svijet.

I krik,
i kliktaj
iz kukasta oštra kljuna
slobodno nek' se vine.
Gorski uzduh
rijedak je, al' čist.

Letite hrabro,
letači,
krilata vam duša bila!

SVETIŠTE SRCA

ON

Moje ognjište.
Zaklon moj.
Majkača.
Njegovo bijah zlato.
Sunce
Blago.
Plemstvo moje.
Meki naručaj.
Miloća mekoće.
Laćo, ćaća moj.

ANA

Morska joj pučina
Oči.
A duša more.
U valovlju života
Jarbol.
I jedra razapeta.
U bonaci sveta.
Duhovna mi mati.
Kerubin, zakrilnica moja.

ONA

Čuvam nju.
Bujnu.
Svoje glavu.
Raskošnu.
Zahtjevnu.
Djetinje bezazlenu.
Trpku.
Oporu.
Bodljikavu a milu.
Mariju, mater svoju.

RASTEM SILAZEĆI

Majci

Stremeći u visine,
bijah slijepa za dubine
skrivenene.
Oholost ne prolazi kroz niska vrata.
Ponirući u srž
tvoga bića,
jednostavna
bezazlena
draga
otkrivam tajnu.

ALZHEIMER

Nevidljivi pauk u mreži neurona
isisava ti sjećanja.
Otimam zalogaje proždrljivcu
vojujući (u)za te.
Nepravедna borba.
Usisava ih tek polaganije.
Gojna sam, bremenita
sjećanjima na sjećanja.
Pohrana memorije il' tek pauku hrana ?

IGRA

Ima radosti pripadanja,
bude i prijekora.
Ja nerotkinja majka sam.
Gledaju me povjerljivo roditeljičine dječje oči.
Pješčanik.
Igra s vremenom.
Djeteta u meni i tebe, majko dijete.
Curi vrijeme.
Nasipi razuma krote nabujale vode.
Kad budeš biljka, hoću li te onda zalijevati suzama?
(Znače li vegetaciji štogod dodiri?)

DOPUŠTANJE

Dopuštam ti da se držiš mojih
duševnih skuta
i uzimaš mi često pohlepno snagu.
Jer se i ja dotičem Njegovih halja
i On mi to velikodušno dopušta.
Tvoja sam sada majka i moje si čedo.
Perverzni mazohizam, za neke.
Neka, izglađujemo davnašnje nesporazume.
Još uvijek nije kasno jer ruke su još tople.
Oči nam se iskre.
A obrazi i usne sjedinjuju poljupcima.
Moja si teškoća, i radost, i ljubav.

PUT U SREDIŠTE BOŽJEG SRCA

Žalim se da si mi teret.
Uteg jesi.
Koji me sprječava da plutam
Površinom života.
Moj si prečac do Božjeg srca.

MOLITVA ZA PREOBRAŽENJE

Neka budem, Bože,
čvrsta, ali ne i kruta,
blaga, ne i slaba,
postojana, ne i okamenjena,
ponizna, ne i pokorna,
uzvišena, ne i umišljena,
svojehlava bez tvrdoglavosti,
osjećajna bez preosjetljivosti,
u život strasno uronjena,
ne i požudom potopljena,
nasmiješena, ne i namještena,
neka tečem ne razlijevajući se,
zboreći pitko, ne i plitko,
jednostavna, ne i jednostrana,
s drugim povezana,
ne i na nj navezana,
samosvojna, ne i samoživa,
pouzdana, ne i zauzdana,
smjerna, ne i podložna,
smjela bez drskosti,
samoprijegorna bez prijekora,
prizemljena, ne i prizemna,
svijetleći neka svjetla dajem.

NEKOPIRATI

SVIJEĆE

Izgarajući
svijeća prenosi plamen drugoj svijeći
uščuvana ne ispunjava
svoj smisao
I bit će plamenâ dok je i svijeća
spremnih
da nestajući
svjedoče
o vječnosti vatre

MAGARICA

Nisam Ti donijela smirnu, zlato i tamjan,
Sapom ogrijah Tvoju nezaštićenost.
Nisam mahala palminim granama
i klicala Ti.
Unijeh Te smjerno u Grad.

Ni hulila nisam na Te.

Njačem ponekad glasno,
ukopana u tvrdoglavost,
ne znajući put.

Al' breme si lako, Gospodaru!

RIJEČI I.

Cijedim riječi iz suhe drenovine
i držim ih kao malo vode na dlanu.
Zaglušujućim slapovima zavidna,
Kasparu Hauseru bliža no majstoru zena.

RIJEČI II.

U hladnoj intelektualnosti mrzne topla riječ.
Gnjecavi sentimenti mute bistru riječ.
Krepku riječ izjeda cinizam.
Kako održati riječ (čistom)?

LJEPOTA PROLAZNOSTI

Vladimiru Devidéu

Nježna se krhkost
ogleda u mirnoći
vode.

Jezero prima
poljupce latica
na odlasku.

Ljepota prolaznosti
u prolaznosti ljepote.

NEVIDLJIVE ŽENE

Ani Štefok

Dive se nakindurenim divama,
svrake sad imaju krasan poj i stas,
nalik hvastavim kvaščevim gljivama,
nitko ne primjećuje slavujev glas.

Stareći, kao smežuran list sahnju
tiho, živeći život povučen, samotan.
A kada neumitan vjetar dahnu,
u zaborav brzo past će sramotan.

Nježnost i ljubav ovaj svijet ne traži,
povjerenje i prijateljstvo fraze
tek su lažne. Isprazan mu sjaj draži.

Osjetljive duše ljudi pregaze
lako. Kao neprimjetne su sjene,
oko nas stare, nevidljive žene.

NE KOPIRATI

TVOJE RUKE

Kao slomljena ptičja krila ruke
ti bolno visjele. Klonu i nada.
Stisnuvši zube, podnoseći muke
prkosno, ugledah te gorda, mlada.

U nedaći tvojoj bijah ti mati,
sestra, ljubovca što bez riječi tješi.
Podijelivši boli, manje se pati,
ljubeći tako, zar da žena griješi?

Blažiš sad teško vrijeme majci mojoj
što prikovana za postelju leži.
Njeguješ u bezazlenosti svojoj

da joj dani ne budu jošte teži.
Tebi djeca i životinje hrle,
ruke ih blage ljekovito grle.

NE KOPIRATI

SVAKIDAŠNJICA

Čistim prozore i pospremam stan.
Jasniji je pogled na oblake,
svjetlost bolje obasjava nutrinu,
misli su uredno posložene na policama.
Prašina titra sâma.

Okapam vrt i korov plijevim.
Lakše rastu rajčica i luk, i strpljivost.
Kompostiram otpatke, travu i nezadovoljstvo.
Poslužit će gnojidbi i rastu
visokih mahuna, čili papričica i sreće.

Radosno gnjurim ruke u plodnu crnicu.
Topli uterus čuva život.
Nakon mraza, studeni i tuge rađa iznova.
Zadovoljna svakidašnjicom, perem ruke.

PR
DIOGEN pro kultura
<http://www.diogenpro.com>